

воя съ такива червеи като тебе, които мога на всѣка стѣпка да глътна. Благороднитѣ хора не правятъ като мене.

Щомъ казалъ това, щъркътъ хвъркналъ къмъ покрива на старата воденица, а дъждовниятъ червей бързо-бързо намѣрилъ дупката си.

II.

Нѣколко дни слѣдъ това щъркътъ се разхождалъ пакъ на сѣщото мѣсто.

„Дъждовни червейо“! извикалъ той. Никой не му се обадилъ. — „Червейо, червейо? ела тукъ, искамъ да ти кажа една-двѣ думи“.

— Не смѣя да се покажа, обадилъ се червеятъ отъ дъното на дупката си: страхувамъ се да не ме изядете.

— Не се страхувай. Азъ не съмъ гладенъ. . . Разкажи ми нѣщо за твоя животъ: не е злѣ, ние благороднитѣ, които живѣемъ толкова високо, да се понаучимъ нѣщо за живота на простия народъ, който се вре изъ дупкитѣ на земята.

— Какво бихъ могълъ да ви кажа за моя животъ? скромно попиталъ червеятъ. — Азъ се мжча съ черната земя, въ която съмъ роденъ и до деня, когато Вие ще благоволите да ме изядете, азъ работя, колая дупки. . .

— Тѣй ли? отвърналъ щъркътъ съ единъ миловиденъ тонъ. Ти ли си, който копаешъ ямитѣ и блатата, въ които живѣятъ тлѣститѣ жаби?

— А, не, отговорилъ червеятъ, азъ не мога да върша такава голѣма работа; азъ копая малки дупчици по всички страни подъ земята. Въ тѣхъ ние се криемъ значи тѣ сж полезни намъ. Полезни сме и ние, защото спомагаме на земята да може да храни трѣвата, цвѣтата и дърветата, като приготвяме торъ.

— Калъта ли, въ която хората и животнитѣ се търкалятъ? попиталъ щъркътъ.

— Простете ми, но азъ трѣбва да ви кажа, че Вие не ме разбирате. Това, което приготвяваме ние